Як тільки весна сказала "добридень" сонній природі, так сейчас ворухнулась всяка животина до нового, вольного життя.

Безлисті дерева убираються в пахучі зелені шати та й сво-бідно з вітром розмовляють — нові думки укладають.

Заморожені корінці ростин відживають, цвітом понад землю виринають й медовими пахощами до вольного життя підбадьорюють.

Заковані ледяними кайданами ручаї скидають свої окови і журчать веселу пісню свободи-волі.

З їх співом лучиться і щебіт вольних пташин, і розговір обновлених ростин в одну чудову живучу мелодію, що нею упивається на синьому безмежному небі благодатна дуга-веселиця.

Ой весно-весно! Коли просвітаєш ти безталанну Русь-Україну своїм благодатним привітом "добридень"? Коли розкуєш її кайдани, обновиш волю?..